

1. Jed- nu dí- ven- ku jsem měl, by- la nej- mi- lej- ší květ,
2. A - le dí- ven- ka ne - ví, od té do- by, co jí znám,

krás- něj - ší bych ne- na - šel, kdy- bych pro- šel ce- lý svě-
že mi nik- do ne- po - ví, zda na- dě- ji je- ště znám.

vždy- cky se mi lí - bi - la a ži- vot byl pl- ný krás
mys- lím na ni stá - le víc, a všeho já za to dám,

když mi lás - ku slí - bi - la; ne- vim, kdy ji spatřím zas.
když mi vyj - de kou - sek vstří- pro - to jí vzkaz po - sí - lám:

Co ti u - dě - lá, když mi za- vo - láš, dě- vče mé,

a - bys vě - dě - la, mo - ji lásku máš a snad se sej- de - me.

Já přijdu za te - bou, a když ty bu- deš mou ne - o - pus - tím tě víc,

má mi - lá z Kle- no - vic. (mezihra)